

ΕΡΜΗΝΕΥΣ

Ἐφημερίδες ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

† Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήντα... τί καλά!
† περισσεύματα καὶ πλούτη μὰς ἐπύβαν τὰ μραλά'

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἰσοδομή — μόνο μὲ ἑσπέραν θὰ βγαίη,
κι' ὅταν ἔχω ἰσονομίαν — κι' ὅποτε μοῦ καταβάνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχεται — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχω,
καὶ ἴσως Ἀθῆνας τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάχη κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἔξω ὅμοια μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινε συνδρομητὴς,
κι' ὅποτε τὸν παρὲν δίδω — ἂν τὸν εἶς μᾶλλον κτεθ.
Γράμματα καὶ συβόλαια — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα — καὶ εὐλόγῳ μὲ δέκαρ.

Ὁγδοὴ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς πολυνομβρίου.

† Τρακόσα κι' ὀκτὸ λογαριάζω
καὶ ζήτω τοῦ Πάλλη φωνάζω.

**Ὁ Θεοδωράκης ἴστων Μωριῶ...
καῆτε, πόλις καὶ χωριῶ.**

Μὰς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ ἴστων Μωριῶ θὰ πᾶς
νὰ ἑμιλῆς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾶς.
Ὅρα καλῆ, κύρ Θεδωρε... τὸ ἔθνος σὲ κιαλάρει,
ἄρχαδες τρέχουν πίσω σου μὲ ζήτω καὶ οὐρά,
καθάνεις τῆς κακοτοπιαῖς καθβάλα σὲ μουλάρει
ἡμετέροι μὲ δάκρυα κτυποῦν τὸν ταμπούρᾶ.

Ἐξω κι' ὁ Πάλλης, Θεοδωρῆ... μονάχος του ἄς μείνη,
ἀφοῦ δὲν θέλει καὶ καλὰ μπαλωματῆς νὰ γίνη.
Πήγαινε σὺ ἀξένοιαστος σ' ἐκείναις τῆς μερταῖς,
ὅπου Ἀρχάδες προσφιλεῖς λουλουδιὰ θὰ σοῦ στρώσουν,
ὅπου Ζαχαῖοι κάμποσοι θ' ἀνέθουν ἴστης μουρταῖς
νὰ δούν τῆς φαβοριταῖς σου καὶ νὰ σὲ καμαρώσουν.

Μὰς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε... πῶ! πῶ! γαλαῖσαι βάρια!
τὴν μοῖρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἄς κλάψῃ ἡ κουκουβάγια.
Μὲ τὴν δροσιὰ τοῦ λόγου σου τὰ πλήθη θὰ ποτίσης,
τῆς Ἀρχαδίας τὰ βουναὶ γιὰ σένα χαμηλόνονον,
καὶ πέφτουν ἴστων μουλάρει σου ἐμπρός νὰ τοὺς πατήσης
καίνο ποῦ ἐσπούδασαν παπούτσια νὰ μπαλῶνον.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς πᾶς ἴθιλα ἴστων πόδια σου νὰ πέσω,
στεφάνι ἀπὸ λάχανα καὶ πράσσα νὰ φορέσω,
καὶ μὲ τὰ δούτὰ τὰ χέρια μου λουλούδια νὰ σοῦ ρίξω,
νὰ βουτηχθῶ σὲ ποταμοὺς καὶ βούρκοις ὡς ἴστων γόνα,
καὶ χίλια δούτὰ μαρτύρια γιὰ σένα νὰ τραβήξω,
ὅσα κι' ὁ μέγας Στάνλευ ζιτῶν τὸν Λιθιγιστῶνα.

Μὰς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ ἴστων Μωριῶ θὰ πᾶς
νὰ ἑμιλῆς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾶς.
Ὅ κῶμμα ἐπεκρότησε τὸ ἀνδρικόν σου θάρρος,
ποῦ πῆρες καὶ τὸν Τρύφωνα, τὸν κτύπησες βαρεῖα,
καὶ τώρα φάλλει ὁ καθεὶς τοῦ Δημητρουῦ κουμπάρους
εὐβάστα, καυμένε Πάλλη μου, κι' αὐτὴ τὴ μαχαίριᾶν.

Μὰς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ ἴστων Μωριῶ θὰ πᾶς
νὰ ἑμιλῆς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾶς.
Καὶ ὅταν πιά μὲ τὸ καλὸ γυρίσης, Θεοδωρῆ,
κι' ἀφήσης τοὺς Ἀρχάδας σου νὰ γίνουν παρανάλωμα,
τὸ μέγα Πανελλήνιον νταούλια θὰ βαρῆ,
μὲ τρύπια παλαιοπούτσια ποῦ δὲν τὰ πιάνει μπά-
(λωμα.

